

EIRA: *La cambra*

En una sala d'estar buida i nostàlgica, es trobava un ancià en solitud.

Les parets estaven recobertes de fusta, i si haguessin pogut parlar t'haurien parlat de temps millors. Temps en què aquelles mateixes parets havien estat testimonis de reunions, riures, calidesa i somriures. Però res d'això havia perdurat fins llavors.

Els quadres, que adornaven les parets, eren fotografies antigues. El paper vell i desgastat es mostrava lleugerament groguenc, petjada del pas del temps. Tot i això, si haguessis estat en aquella habitació, no hauries pogut determinar en quina època et trobaves: no hi havia cap senyal d'actualitat i tot semblava congelat en el passat.

El vell feia poc temps que havia adquirit una rutina que seguia amb parsimònia.

Es despertava d'hora, malgrat que no s'aixequés del llit immediatament. Després tocava rentar-se, una dutxa amb aigua ni molt calenta ni molt freda. Amb la tovallola encara lligada a la cintura agafava el raspall de dents i, intentant que no li tremolés el pols, es posava una quantitat moderada de pasta.

Abans de vestir-se, amb els seus monòtons pantalons rectes i la seva camisa de pana, dedicava un moment a observar-se en el mirall, si bé ho feia inconscientment.

El reflex li mostrava una persona gran que no es conservava gaire bé: la pell flàccida, tacada; l'esquena corbada i una postura, com a mínim, descurada.

En general, un aspecte de fragilitat que l'ancià ignorava deliberadament.

Per als seus àpats, feia temps que havia fet un menú setmanal, el qual seguia sempre, no perquè fossin les millors receptes, sinó perquè era útil. Pràctic per evitar-li molèsties.

Pel que restava de dia, l'ancià es dedicava a asseure's a la seva butaca, encendre la televisió i anar vagant entre les notícies que emetien i la seva pròpia ment. Aquell dia, la seva consciència va decidir viatjar pel món dels records.

-

Era un dia assolellat de l'estiu de feia cinquanta anys. L'ancià, en aquell moment jove i noucasat, es trobava estirat en una tovallola de platja blava grisenca. Al seu costat, buida i plena de sorra, una altra tovallola. Aquesta, en canvi, era plena de colors. En la llunyania, el so de les onades compartia ambient amb el soroll de les famílies que gaudien del meravellós dia.

Quan va notar moviment al seu costat, el jove va entreobrir les parpelles i va contemplar, no sense un somriure dibuixat, a la seva dona.

Es deia Maria i era preciosa. Un rostre bru, ulls com a avellanes, el seu enorme somriure... eren només uns quants trets que denotaven la seva bellesa. Però no va ser el seu aspecte exterior el que captivà el jove. Va ser la seva espurna, la seva alegria, la seva personalitat, el seu color... el que el va atrapar i enamorar.

Perquè només algú bell per dins, pot ser-ho per fora. I aquella era la perfecta definició de la Maria.

Eren joves, i tenien tota la vida al davant...

-

L'ancià recordava aquella època amb un lleu somriure en el rostre. La seva joventut no havia estat pas malbaratada. Al contrari que la seva generació, i per a disgust dels seus pares, van decidir no tenir fills. Es van dedicar a viatjar pel país, a recórrer les seves costes i els seus paisatges.

Ell era el que ho organitzava tot: transport, allotjament, menjar... Mentre que la seva estimada es dedicava a capturar-ho tot amb la seva càmera, que va ser el seu regal de bodes.

Cada anys, la Maria seleccionava les millors fotografies i les ajuntava en un àlbum que després col·locava en una de les prestatgeries de la sala d'estar. En el passat, la parella havia mesurat el pas del temps amb aquells gruixuts àlbums, que, any rere any, anaven omplint l'espai del prestatge.

A causa dels records, l'ancià va dirigir la seva mirada cap a aquella part de l'habitació. Per culpa de la seva pèrdua de visió, va haver d'aixecar-se per poder veure-hi amb més claredat. Amb la seva mà arrugada, va resseguir el llom dels llibres de records, i va anar dient en veu alta els anys a què pertanyia cadascun: 1976 (el primer de tots, gairebé podia sentir els raigs de sol d'aquell màgic estiu), 1977 (una escapada a la costa de França), 1978 (una preciosa ruta pel nord del país), 1979, 1980...

A mesura que la parella envellia, les seves aventures s'anaven convertint més aviat en visites a museus, places i altres activitats que no requerien massa energia.

Encara que la Maria mai deixés anar la càmera.

Així va ser com els àlbums van continuar amuntegant-se en el prestatge. L'ancià va continuar recordant: "2010, 2011, 2012..." Amb cada any, rememorava una experiència diferent: "2022, 2023, 2024..."

Fins que va arribar al final de la prestatgeria, a l'últim quadern: "2025".

-

Era un dels pitjors dies que el vell recordés.

La veu greu de l'oficiant funerari anunciava l'etern descans de Maria.

Vestit de negre i amb posat seriós, l'ancià va haver d'enfrontar-se a la realitat que tant havia negat.

La mort de la seva estimada.

El vell en aquell moment, no podia imaginar-se la seva llar sense el color de la Maria. Però va passar. I l'ancià no va tenir més remei que aprendre a viure en blanc i negre.

-

De sobte, el cansat home va tenir una revelació. Es va trobar revivint els dies que havien passat. I va sentir l'angoixosa sensació de no saber distingir-los.

Abans, cada dia era lleugerament diferent. Però des de l'anada de la Maria, l'ancià va haver de reconèixer que no havia fet una altra cosa que subsistir.

I subsistir no era el que la Maria feia. La Maria vivia.

En aquell instant, en Pere va caure en compte que ell també volia viure.

Animat per la seva revelació, el Pere va anar, gairebé corrent, al seu dormitori. Quan va arribar-hi, va dirigir-se directament a l'escriptori. Amb les mans tremoloses, no per vellesa, sinó per l'emoció, en Pere va obrir un calaix que no s'havia obert des de feia massa temps.

Després de netejar-li suaument una capa de pols, el Pere va sostenir, amb una barreja d'afecte i cura, la vella càmera de la Maria.

Va anar directe cap a la finestra, per on els raigs de sol entraven a dolls.

Va veure una floreta en la distància.

No va haver ni de pensar-ho.

Va col·locar la càmera prop del seu ull, tal com havia vist fer tantes vegades.

Va enfocar.

I finalment, en Pere va disparar.